

— 2/B, ewentualnie, przekazanie obydwu spraw do ponownego rozpatrzenia przez Sąd Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi zniekształcenie i błędną ocenę okoliczności stanu faktycznego oraz argumentów wnoszącego odwołanie zawartych we wniesionych przez niego pismach. Z tego wynika nieprawidłowość ustaleń Sądu Pierwszej Instancji (zob. w szczególności pkt 30, 44, 46 i 49 zaskarżonego wyroku).

Wnoszący odwołanie podnosi błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie pojęcia zaskarżalnego aktu, również ze względu na brak jasności, rozsądku i logiki, naruszenie art. 231 WE i nieuwzględnienie orzecznictwa dotyczącego skutków stwierdzenia nieważności decyzji wydanej przez instytucje Wspólnoty przez sądy Wspólnoty, naruszenie zasady powagi rzeczy osądzonej oraz naruszenie zasady rozdziału władz (zob. w szczególności pkt 43, 44 i 49 zaskarżonego wyroku).

Wnoszący odwołanie podnosi również całkowity brak postępowania dowodowego oraz rozstrzygnięcia w podstawowych spornych kwestiach (zob. w szczególności pkt 12 oraz 43–51 zaskarżonego wyroku).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 1 października 2008 r. — Yaesu Europe BV przeciwko Bundeszentralamt für Steuern

(Sprawa C-433/08)

(2008/C 313/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Yaesu Europe BV

Strona pozwana: Bundeszentralamt für Steuern

Pytania prejudycjalne

1. Czy pojęcie „podpis” we wzorze zawartym w załączniku A do ósmej dyrektywy Rady 79/1072/EWG z dnia 6 grudnia 1979 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych — warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium kraju⁽¹⁾, które jest używane do złożenia wniosku o zwrot podatku obrotowego zgodnie z art. 3 lit. a) tej dyrektywy, jest pojęciem prawa wspólnotowego, które powinno być interpretowane w jednolity sposób?

2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy pojęcie „podpis” należy rozumieć w ten sposób, że wniosek o zwrot musi zostać koniecznie podpisany osobiście przez podatnika lub w przypadku osoby prawnej przez ustawowego przedstawiciela, czy też wystarczający jest podpis pełnomocnika (np. przedstawiciela podatkowego lub pracownika podatnika)?

⁽¹⁾ Dz.U. L 331, s. 11.

Skarga wniesiona w dniu 3 października 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-438/08)

(2008/C 313/27)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: E. Traversa i M. Teles Romão, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że nakładając, w szczególności w art. 3 ust. 2, art. 6 ust. 1 i art. 7 dekretu z mocą ustawy nr 550/99 z dnia 15 grudnia 1999 r. oraz w ust. 1 lit. e) zarządzenia nr 1165/2000 z dnia 9 grudnia 2000 r., na podmioty z innych państw członkowskich, pragnące prowadzić w Portugalii działalność w zakresie inspekcji pojazdów, ograniczenia w swobodzie przedsiębiorczości polegające w szczególności na uzależnieniu wydawania zezwoleń od interesu publicznego, wymogu posiadania minimalnego kapitału zakładowego w wysokości 100.000 EUR, ograniczeniu przedmiotu działalności spółki w odniesieniu do tych przedsiębiorstw oraz zakazie łączenia funkcji wspólników, członków zarządu i rady nadzorczej z innymi rodzajami działalności, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 43 WE,

— Obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Uzależnienie wydawania nowych zezwoleń od względów interesu publicznego stanowi ograniczenie swobody przedsiębiorczości, ponieważ sprawia, że osoby prawne z innych państw członkowskich, pragnące prowadzić działalność w zakresie inspekcji pojazdów w Portugalii, podlegają władzy uznaniowej właściwych organów krajowych, co w poważnym stopniu wpływa na brak pewności prawa w odniesieniu do przysługujących im praw.

Wymóg minimalnego kapitału zakładowego w wysokości 100.000 EUR należy uznać za ograniczenie swobody przedsiębiorczości, ponieważ uniemożliwia on wspólnotowym podmiotom gospodarczym o kapitale zakładowym niższym od minimalnego kapitału wymaganego w portugalskich przepisach założenie spółki zależnej lub oddziału na obszarze Portugalii.

Ograniczenie przedmiotu działalności przedsiębiorstwa do działalności w zakresie inspekcji pojazdów stanowi ograniczenie swobody przedsiębiorczości, ponieważ wspólnotowe podmioty gospodarcze, świadczące zgodnie z prawem jednocześnie inne usługi (inspekcja, naprawa lub przegląd pojazdów) w państwie członkowskim, w którym mają swoją siedzibę, zmuszone są do zmiany przedmiotu działalności, a być może nawet wewnętrznej struktury przedsiębiorstwa, aby móc rozszerzyć swoją działalność z zakresu inspekcji pojazdów na Portugalie. Ponadto nie można uznać, że wymóg ten jest niezbędny w celu zagwarantowania niezależności i bezstronności usługodawców.

Przepisy o zakazie łączenia funkcji obowiązujące w stosunku do wspólników, członków zarządu i rady nadzorczej zajmujących się produkcją, naprawą, wynajmem, sprowadzaniem lub sprzedażą pojazdów lub części i akcesoriów do nich oraz działalnością transportową mogą powodować skutki podobne do skutków ograniczeń przedmiotu działalności spółki i w znacznym stopniu ograniczać swobodę przedsiębiorczości w odniesieniu do przedsiębiorstw z innych państw członkowskich, pragnących prowadzić działalność z zakresu inspekcji pojazdów w Portugalii. Przedsiębiorstwa świadczące usługi inspekcji pojazdów ustanowione zgodnie z prawem w innym państwie członkowskim, mające wspólników, członków zarządu lub rady nadzorczej zajmujących się inną działalnością w tym państwie członkowskim, będą bowiem musiały zmienić swą wewnętrzną strukturę, wykluczyć tych wspólników lub sprawić, by zaprzestali działalności objętej zakazem łączenia.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Beroep te Brussel (Belgia) w dniu 6 października 2008 r. — VZW Vlaamse federatie van verenigingen van Brood- en Bankerbakkers, Ijsbereiders en Chocoladebewerkeres „VEBIC”, inni uczestnicy postępowania: Raad voor de Mededinging i Minister van Economie

(Sprawa C-439/08)

(2008/C 313/28)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Beroep te Brussel (Belgia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: VZW Vlaamse federatie van verenigingen van Brodo — en Bankerbakkers, Ijsbereiders en Chocoladebewerkeres „VEBIC”

Strona pozwana: Raad voor de Mededinging [Rada ds. Konkurencji], Minister van Economie [Minister gospodarki]

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu, w szczególności jego art. 2, 15 ust. 3 i 35 ust. 1] (...) należy interpretować w ten sposób, że krajowe organy ochrony konkurencji mogą wywodzić bezpośrednio z nich możliwość przedłożenia uwag pisemnych w przedmiocie zarzutów podniesionych w skardze na wydane przez nie decyzje, a nawet możliwość podnoszenia zarzutów prawnych oraz zarzutów dotyczących okoliczności faktycznych i że w związku z tym możliwość ta nie może im zostać odebrana przez państwo członkowskie?
- 2) Czy te same przepisy należy interpretować w ten sposób, że skuteczne stosowanie reguł konkurencji w kontekście ochrony interesu ogólnego wymaga, aby organy ochrony konkurencji, działające jako państwowe organy nadzoru, nie tylko mogły, lecz musiały uczestniczyć w postępowaniu w przedmiocie skargi na wydane przez nie decyzje, zajmując stanowisko w przedmiocie podniesionych zarzutów prawnych oraz zarzutów dotyczących okoliczności faktycznych?
- 3) W przypadku udzielenia na pytania pierwsze i drugie odpowiedzi twierdzących — czy przepisy te należy interpretować w ten sposób, że wobec braku przepisów krajowych regulujących udział organu ochrony konkurencji w postępowaniu przed sądem rozstrzygającym w przedmiocie skargi i gdy właściwe są różne organy, organ właściwy w przedmiocie wydania decyzji wymienionych w art. 5 rozporządzenia jest również tym organem, który bierze udział w postępowaniu w przedmiocie skargi na wydaną przez niego decyzję?
- 4) Czy odpowiedź na powyższe pytania byłaby inna, gdyby zgodnie z prawem krajowym organ ochrony konkurencji działał w charakterze sądu lub gdyby ostateczna decyzja została wydana po przeprowadzeniu dochodzenia przez organ, należący organizacyjnie do tego sądu, na którym spoczywa obowiązek sformułowania zarzutów i projektu decyzji?

⁽¹⁾ Dz.U. L 1 s. 1.